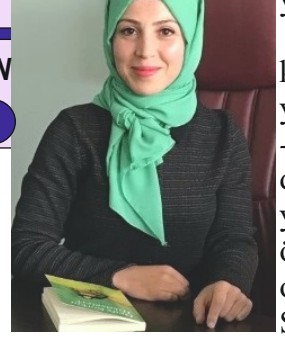
HAM OLANIN YANIŞINA DAİR

Hatice BAŞKAPAN

Yüzümü elime yaslayıp zihnimin atını geçmişin sokaklarında koşturduğum vakitler yüreğimin, bazı yerleri sancılı bir şekilde geçtiğini hisseder, bir iç burkulması duyarım. Böylesi bir burukluk öğretmenliğimin en toy günlerinden birinde yaşadığım bazı olaylar için de söz konusu.

Yıl 2011… Okulu henüz bitirmiş ve atanamamış bir edebiyat öğretmeni olarak belirsizlikten kurtulmak, kendimi işe yarar hissetmek adına ücretli öğretmenliğe başvurmuştum. Yaşadığım ilçeye -Erzurum'un İspir İlçesi- yaklaşık bir saat uzaklıkta bulunan Çamlıkaya İlköğretim Okuluna (O zaman ilk ve ortaokullar henüz ayrılmamıştı.) sınıf öğretmeni olarak görevlendirildim. Aynı okulda matematik öğretmenliği yapmak üzere görevlendirilen arkadaşımla durumu pek parlak olmayan bir eve yerleşip birkaç parça eşya ile kendimize yeni bir dünya kurmaya başladık.

Bir taraftan evin bitmek bilmeyen eksiklikleriyle, diğer taraftan alanımın dışında bir öğretmenlikle baş etmeye çalışıyordum. Bana verilen sınıfın 4 ve 5. sınıfların birleşimiyle oluşması işimi ayrıca zorlaştırıyordu. Bunlarla beraber hevesimle ilgili en küçük bir sorun yoktu. Tüm deneyimsizliğime rağmen çocuklarımı seviyor, onlara bir şeyler öğretmeye çalışırken onlarla bir şeyler öğrenmenin de hazzını yaşıyordum. Hazırlanan ders kitaplarının ne büyük bir dikkat gerektirdiğini ne kadar hassas olaylar doğurduğunu da o günlerde öğrendim.

Sınıfımın tatlı, zeki, pırıl pırıl kızı Aslı istekle derslerime katılır, ödevlerini aksatmadan yapardı. Onun cevaplarını dinlerken adeta kendi çocukluğumu seyrediyor gibi hissederdim. Ama bu kız, öğretmeninden çok daha iyi yerlere gelecek, diye gururlanmaktan da kendimi alamazdım.

Yavaş yavaş her şey yoluna girmeye başlamış, öğrencilerimle aramda çok özel bir gönül bağı oluşmuştu. Birkaç haftayı geride bıraktıktan sonra "Fen ve Teknoloji Ders Kitabı"ndaki nabız ölçme etkinliğini evde yapmaları için çocukları görevlendirmiş, etkinlikteki adımları izleyip sonraki güne hazır gelmelerini belirtmiştim. Etkinlik; eve gidip anne, baba ve kardeşlerinin nabız ölçümlerini yapmalarına yönelikti.

Ertesi gün ödevleri kontrol ederken Aslı'nın etkinliği yapmadığını gördüm ve
- Aslı! Neden ödevini yapmadın, diye sordum. Sesim son derece yumuşaktı. Nitekim Aslı gibi bir öğrencinin geçerli mazereti olduğundan şüphem yoktu. Soruma cevap gelmeyince tekrar sordum. Aslı'dan yine cevap çıkmadı. Tekrar sordum yine cevap yok! Artık ödevi yapmamasına değil cevap vermemesine sinirlenmiştim ve sesimi yükselterek,
- Aslı neden annenin nabzını ölçüp buraya yazmadın, dedim. Bunun üzerine Aslı gözlerini yere indirdi ve belli belirsiz bir ses tonuyla,
- Öğretmenim benim annem yok ki, diye yanıt verdi. Hemen sınıftan,
-Öğretmenim, Aslı'nın annesi geçen yıl öldü; öğretmenim, zehirlendi… gibi sesler yükseldi. Gözlerimde saklayamadığım boncuk boncuk yaşlarla *"Öğretmenin kıyameti nedir?"* diye kendi kendime soruyor, belki yer yarılır içine girip bu utançtan kurtulurum diye ayaklarımın ucuna bakıyordum.

Kendimi toparlayıp Aslı'dan af diledin ama kitaptaki etkinliği hazırlarken annesiz yahut babasız çocukları hesaba katmayanlara, beni öğrencilerimin özel durumları ile ilgili bilgilendirmeyen okul idarecime içimden nefretimi kusuyordum. Kendi hatamın ve dikkatsizliğimin farkındaydım evet ama şartlar da hiç masum sayılmazdı.

Daha küçücük bir çocuğa *"Benim annem yok ki!"* cümlesini söyleten beceriksiz bir öğretmendim işte. Bu işin konuşurken mangalda kül bırakmamakla ilgisi yoktu. Mevlana'nın ifade ettiği gibi hamken yananların, yandıktan sonra pişenlerin hikâyesiydi öğretmenlik ve ben yanmaya yeni başlamıştım sanırım.

Sonraki günlerde daha dikkatli, daha anaç bir öğretmen olmaya çalıştım. Zannediyorum kısmen de başarılı oldum. Görevlendirmeme 24 Kasım'da son verildiği gün –bu da ayrı bir yaraydı- Aslı, tıpkı anne-kız gibi el ele tutuşmuş hâlde ikimizi çizdiği bir resimle gelip armağanların en güzelini verdi bana.

Üzerinden yıllar geçti ama bu olayı her hatırladığımda gözlerimin dolmasına, anlatırken sesimin titremesine, içimin acımasına engel olamıyorum. Aslına bakarsanız olmak da istemiyorum. Yeni acılar yaşanmasın diye eskileri taze tutmak en doğru yol gibi görünüyor bana. Şimdilerde bir fen lisesini bitirdi Aslı'm. Uzaktan uzağa başarılarını izliyor, kıvanıyor ve dua ediyorum.

Yolu açık olsun kızımın, yolları açık olsun tüm çocuklarımın ve tüm çocuklarımızın.

ÖZAN GÖZÜYLE

Erol ŞİMŞEK

PUSULARI YIKAN ADAM GÜRCÜOĞLU MAHMUT BEY

Arkası bir dahaki sayıda demiştik ya, bu sayımızda bir kahramana veda edelim:

Bir türküde "Gide de gelmeye o kötü günler" denilen kötü günlerin birinde Ermeniler Bayburt'tan gönderilen bilgi ve belgeleri getirecek adamları (1) ile Hoduçor tarafından gönderecekleri adamlarının birleşmelerini sağlamak üzere Türk Milis kuvvetlerinin oluşturduğu hattı geçebilmek için bir plan hazırlarlar. Uçan kuştan haberi olan Mahmut Bey'in bu plandan da haberi olur. Ermeniler, Mahmut Bey kontrol altına alınmadan kendileri için çok önemli olan bu planı uygulamak istemezler. Bu iş için de bütün Müslümanların ibadet için mecburen camiye gitmek zorunda oldukları Cuma gününü seçerler. Mahmut Bey'in, camiye gitmesi durumunda planı uygulamaya karar verirler.

Sela verilince Mahmut Bey, adeta göstere göstere cümle kapıdan camiye girer, gözetlendiğinden emin olarak. İçeri girer girmez üst kata çıkıp, elbiselerini ters çevirip, kılık kıyafetine değişik bir görünüm kazandırdıktan sonra arka tarafta bulunan kapıdan çıkarak hazır bekleyen atına bindiği gibi yeğeni Hacı Mehmet Ali'yi yanına arkadaş olarak alıp Hoduçor Köprüsünde çapraz mevziye girerek Ermeni kuvvetlerinin lideri Mandaloğlu ve adamlarını karşılarlar. Mahmut Bey'in "Ben mermi atmadan sen sakın mermi atma!" talimatı gereği çatışma Mahmut Bey'in ilk ateşiyle başlar ve Mandaloğlu ve bütün adamlarını çapraz ateşle etkisiz hale getirirler. Mahmut Bey, önemli belgeleri imha ettikten sonra hızla geri dönerek çıktığı kapıdan camiye girip, elbiselerini tekrar camiye girdiği şekle sokarak, yine cümle kapısından kendisini göstere göstere dışarı çıkar.

Haberi duyan Ermeniler şaşkınlık yaşarlar. Kurdukları planın boşa gittiğini, ekiplerinin imha edildiğini anlayınca birbirlerine sorarlar; "Gürcüoğlu Mahmut neredeydi?" Camide olduğu cevabını alınca, o olmadan bu işi bize kimse yapamaz derler ama camiye girip çıktığını gözleriyle gördüklerinden başlarına gelen felaketi Mahmut Bey'in yapmadığına inanmak zorunda kalırlar.

Son olarak Mahmut Bey'in katledilmesi görevini üstlenen bir vatan haininin kendi anlatımına yer vererek yazımı bitirmek istiyorum:

Ermeniler, Mahmut Bey'i kendi elleriyle etkisiz hale getiremeyince bu sefer ihanet üzerine bir plan kurarlar. Kendileri eliyle Türklerden hain bir kiralık katil bulamayacaklarını bilen Ermeniler, Garmirik Köyünden bir vatan haininin yardımıyla, İspir çevresinden, alacağı paradan başka hiçbir değer tanımayan bir vatan hainini kiralık katil olarak tutarlar. Hain, kendisine İspir'den haber getirmiş bir adam süsü vererek Mahmut Bey'in evine ulaşır. Mahmut Bey, gelen şüpheli şahısın eve yaklaştığını sezer ve hemen lambanın fitilini kısarak beklemeye geçer. Hain, kapının önüne gelerek İspir'den bir haber getirdiğini söyler, dışarı çıkması için Mahmut Bey'e seslenir. Kendince şüphelenmeden dışarı çıkacak olan Mahmut Bey'i kolaylıkla öldürerek söz verilen ödülü alacaktır. Gerisini hainden dinleyelim: "Ben, onu beklerken kafamı çevirdiğimde silahın namlusunu kulağımın dibinde buldum. Bana dedi ki; 'Seni kim kiralayıp gönderdiyse git onlara söyle gelsinler, ben onlarla hesaplaşayım.' Geri dönüp adamın yüzüne bakınca hiçbir şeyden korkmayan ben, o anda adeta felç geçirdim, vücudumun işleyişi bozuldu, oradan nasıl ayrılıp uzaklaştığımı inanın ben de bilmiyorum."

Bakmayın siz aile adının Gürcüoğlu olduğuna, Rahmetli Fahrettin KIRZIOĞLU'nun da ifade ettiği gibi (2) Gürcüoğlu Mahmut Bey ve sülalesi öz be öz Türk'tür ve aile ismi sadece iki toplumun kültürel yakınlaşması nedeniyle ortaya çıkan sosyolojik bir gerçekten başka bir durum ifade etmemektedir.

TORTUM ŞELALESİ TURİZME HAZIR!

- ✓ UNESCO'nun Dünya Mirası Listesi'ne aday gösterilen Tortum Şelalesi'nde turizme yönelik başlatılan çalışmalar devam ediyor.
- ✓ Bölgemizin Cazibe Merkezi Olacak

HABER: Yakup AKBALIK

Türkiye'nin 11'inci sakin seçilen Uzundere ilçesinde, Tü en büyük şelalesi olmasının ya metrelik genişliği ve 48 metre yükseklikten düşen suyuyla dü en yüksek şelalelerinden biri o Tortum Şelalesi'nin daha çok ta için Erzurum Valiliği'nce proje hazırlandı.

Yaklaşık 1 milyon lira harcanan proje tamamıyla Valilik Uzundere Belediyesi, Uzundere Kaymakamlığı ve Erzurum Büyükşehir Belediyesi proje ortaklığı ile yapıldı.

Söz konusu proje sayesinde şelaleye en az 500 bin turist çekmek ve yöre insanına istihdam hedeflenmektedir.

Dünyanın dördüncü büyük şelalesi olan bu bölgeye Türkiye'nin en popüler tur otobüsleri gelecek;Erzurum'un tanıtılmasına, kalkınmasına büyük bir katkı sağlamış olacaklar.

Biri en zengin plak seçkisinin, diğeri yüzlerce yıllık antikaların sahibi

İKİ İSPİR, İKİ REKOR

HABER: Yakup AKBALIK

Ülkemizde giderek ilginin arttığı antikacılık ve koleksiyonculuk, beraberinde bazı rekorları da oluşturuyor. Bunlardan ikisinin "İspir" soyadlı iki kişide olması ise, ilçemizde, "rekorların sahibiyiz" esprisiyle karşılanıyor.

Vedat İspir, İstanbul'da antika pazarları ve internetten plak satışını yaptığı ve otuz yıldır bulunduğu bu sektörde, Türkiye'nin en zengin yabancı plak seçkisine sahip antikacısı. Yeni dönem plaklarının yurt dışında basılması nedeniyle buradan satın aldığını söyleyen Vedat İspir, pandemide bu alana ilginin arttığını belirtiyor.

On beş yılda yirmi bin antika biriktiren ve Elazığ'da yaşayan Mehmet İspir'in ünü ise, geçmişi dört yüz yıla uzayan tarihi antikaların sahibi oluşuna dayanıyor. Daha çok silah ve kılıç üzerine objeleri olan, yurt içini ve komşu ülkeleri gezerek değiş-tokuş yöntemiyle antika topladığını ve amacının

TEHLİKE KAPIMIZDA

Covid-19 vakalarında artış gözlenmekte. Özellikle aradeniz bölgesinde yoğunlaşan virüs, İspir'i de tehdit etmeye başladı.

İlçemizin, Rize-Erzurum karayolu bağlantı sı üzerinde olması nedeniyle yeni vakaların önüne geçmek neredeyse imkansız hale geliyor.

Yetkililerin olağanüstü gayret ve sıkı denetimlerine rağmen, hastalığın bir türlü önüne